

Jani Matilainen

Valomo

Valomo

**Aika aikansa kutakin.
Se pysähtyy.
Hengähtää.
Ja alkaa uudestaan.**

Matilainen Jani

Valomo

© 2018 Matilainen Jani/Matilainen Jani

Kuvitus: **Jani, Matilainen**

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528002888

__deus ex machina

Matka pimeyteen on alkanut

Selkäni takana, nuo soihdut ajattomat,
heikkenivät horisonttiin ja lankesin pimeyden syliin.
En nähnyt enää käsiäni, vaikka miltei kosketin kasvojani.
Tuntui sähköä, joka erkaantui sormieni päistä
ja sydämeni sykettä, joka hetkittäin hiipui ja seuraavana
löi rinnasta läpi.

Löi niin, että jalkani hävisivät altani ja kaaduin muinaiseen maa-
han,
itkien omaa heikkouttani, itkien kuolevaisuuttani.
Tuoksui multa ja maa tuntui pettävän.
Aina se on säälimässä itseään,
joku sanoisi.

En enää tuntenut sinua mutta kaipasin kosketustasi.
Kaipasin hengitystäsi kaulaani vasten.
Kaipasin sitä, miten minua vihasit
Kaipasin sitä, miten raastavasti rakastit.

Nyt täällä pimeässä olen niin kovin yksin.

Matka pimeyteen ei koskaan ala sieltä,

missä sen odotit tai luulit alkaneen,

vaan sieltä, missä olit vielä onnellinen.

Vaikka matka pimeyteen on vasta alkanut

Olen harhaillut täällä pitkään.

Liian pitkään.

Ja juuri astuttuani peremmälle.

Haluan täältä ulos.

Ennen kuin alan kodiksi

Kuksa

Ennen oli itse vesi kannettava,
keitettävä, puhdistettava.

Tänään on tilanne, ettei tarvitse.

Riittää,

kun sen heitämme.

Silti emme jaksa, vaan vetelöidymme,
vettemme kanssa.

Vetymme, kun sitä kannamme
on osa meitä.

Ja yhdeksän muuta

osaa.

Lasillinen, kuksallinen.

Kuksimme sen voimalla.

Ei sen määrä meitä määritä.

Olmi

Pimeässä minulla ei ollut silmiä.

Raajani olivat kehittymättömät

ja surkastuneet pimeydestä

Istuin päivät, istuin yöt.

Odottaen,

että maailma huomaisi

kuinka kidukseni huutaa.

Kuinka kaikilla kolmella sormellani,

käytän vaan keskimmäisen niveliä

ja kuinka se osoittaa.

Viimeisimmän sanan.

Väsymys

Herääminen kesäiseen aamuun,
kun lintu laulaa serenadin
rakkaimmalle.

Menneen elämän haamulle,
joka itki vasten aaltoja,
myrskyssä elämän.

Sitä nostaa päänsä hitaasti,
kuin väistääkseen,
mutta ääni tavoittaa silti.

On Varjomaa unta,
mutta totta.

Öitä lukemattomia,
aamuja ajattomia.

Päiviä pilvettömiä

Valomo. Tuon vuonna 2017 julkaistun Varjomaan jatko-
osa jatkaa siitä mihin Varjomaa aikoinaan jäi.
Ote on valoisampi, kypsempi mutta mitä kirkkaampi valo,
sitä varmempi varjo.

BoD[™]
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi